

UZASADNIENIE

Powód Skarb Państwa- Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo G. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 55973,72 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 3 lipca 2018 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości stawki minimalnej, tytułem zapłaty pełnego wynagrodzenia za służebność przesyłu.

Nakazem zapłaty z dnia 14 września 2020 r. sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. Podniosła, że strony zgodnie ustaliły zasadę rozliczenia wynagrodzenia zarówno na gruncie umowy wykonawczej, jak i umowy o ustanowienie służebności przesyłu, polegającą na pomnożeniu powierzchni szerokości pasa wymaganego dla potrzeb spółki przez stawkę podatku i podatek w odniesieniu do tej właśnie powierzchni obciążał pozwaną. Pozwana podniosła, że znaczenie ma treść i kontekst zawieranych z powodem umów, także umowy ramowej i podniosła, że powód nie może jednostronnie kształtować świadczenia głównego pozwanej, podczas gdy zmiana wyliczenia z uwzględnieniem podatku od nieruchomości zamiast leśnego dla Rejonu W. Napięć w S. (dziś: S.) i dla Rejonu (...) M. nastąpiła jednostronnie.

W toku sprawy strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 sierpnia 2012 r. Skarb Państwa - Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w P. ramową umowę o współpracy nr (...), na mocy której strony ustaliły zasady i warunki współdziałania stron w zakresie prowadzonych przez pozwaną lub inny podmiot działający w imieniu pozwanej eksploatacji, konserwacji, remontów i modernizacji linii i urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność pozwanej a pozostawionych na gruntach powódki. Umowa została zawarta na czas określony 2 lat, tj. do momentu ustanowienia przez powoda na rzecz pozwanej służebności przesyłu. Nadto w terminie 3 miesięcy, strony zobowiązały się do zawarcia umów wykonawczych, na mocy których określone zostaną zasady utrzymywania urządzeń przez pozwaną posadowionych na gruntach powoda.

Zgodnie z § 1 ust. 2 umowy strony wyraziły wolę ustanowienia przez powoda - jako właściciela nieruchomości - odpłatnej służebności przesyłu dla linii i urządzeń posadowionych na gruntach pozostających w jego zarządzie, a umowa miała określać zasady i warunki współdziałania pomiędzy stronami do czasu ustanowienia tej służebności (§ 1 ust. 3 umowy).

Strony ustaliły, że z tytułu umożliwienia pozwanej dostępu do linii i urządzeń elektroenergetycznych dla wykonywania tych czynności powodowi przysługiwać będzie wynagrodzenie jednorazowe za okres od roku 2006 do roku 2011, a za okres od 2012 roku wynagrodzenie roczne ustalone według zasad określonych w § 4 i 5 umowy (§ 3 umowy).

Wielkość powierzchni dla ustalenia wynagrodzenia rocznego określać miał wykaz stanowiący załącznik nr 1 do umowy, wykonany na podstawie inwentaryzacji istniejących pasów technicznych oraz wymaganych zgodnie z polskimi normami (§ 4 ust. 1 umowy).

Zgodnie z § 4 ust. 2 umowy, przy ustalaniu powierzchni strony przyjęły następujące zasady:

- trasa linii oraz lokalizacja urządzeń elektroenergetycznych została ustalona w oparciu o stan istniejący,
- szerokość pasa technicznego pod liniami i urządzeniami elektroenergetycznymi, powodująca ograniczenia prowadzenia gospodarki leśnej ustalona została w oparciu o stan określony w załączniku nr 1 do umowy: szerokość

pasa istniejącego, w przypadku gdy szerokość pasa istniejącego jest mniejsza niż szerokość pasa wymaganego. Postanowiono, że dostosowanie pasa technicznego do szerokości wymaganej powoduje konieczność podjęcia działań przez pozwaną zgodnie z ustawą o ochronie gruntów rolnych i leśnych, w terminie przed ustanowieniem służebności przesyłu,

- szerokość pasa wymaganego, w przypadku gdy szerokość pasa wymaganego jest mniejsza niż szerokość pasa istniejącego (załącznik nr 1);

- rodzaje gruntów występujących na trasie linii elektroenergetycznych zostały sklasyfikowane zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie ewidencji gruntów i budynków, w podziale na poszczególne gminy,

- dla elektroenergetycznych linii kablowych, przyjęto pas techniczny o szerokości 1 m na trasie linii kablowej, w których powód oświadczył, że nie będzie prowadzić nasadzeń.

Strony postanowiły, że oświadczenie Nadleśniczego sporządzone w formie wykazu o wysokości deklarowanych w poszczególnych gminach kwotach podatku od nieruchomości podatku leśnego oraz podatku rolnego odpowiednich dla kategorii gruntów stanowić będzie załącznik nr 2 do umowy (§ 4 ust. 4 umowy).

Strony uzgodniły, że roczne wynagrodzenie należne powodowi za 1m² gruntu skalkulowane zostanie na podstawie równowartości podatku od nieruchomości lub podatku leśnego i rolnego, zależnej od kategorii „gruntów” wynikających z ewidencji gruntów i budynków, zadeklarowanych przez powoda w deklaracjach złożonych właściwemu organowi podatkowemu za dany rok podatkowy dla powierzchni określonej zgodnie z §4 umowy (§ 5 ust. 1 umowy).

Załącznik do umowy stanowiła inwentaryzacja linii i urządzeń oraz wzór zapisów w akcie notarialnym ustanowienia służebności przesyłu.

Bezsporne, nadto dowód:

- ramowa umowa współpracy k.23-39,

- zeznania świadka A. K. k.552-555.

W dniu 13 listopada 2012 roku powód Skarb Państwa - Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo G. zawarł z pozwaną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (O.) umowę wykonawczą nr (...) -2/DZ/ZM, ZG- (...) -18/12 dotyczącą Rejonu (...) M. Oddział (...) S., której przedmiotem było ustalenie szczegółowych zasad i warunków współdziałania w zakresie prowadzenia przez pozwaną eksploatacji, konserwacji, remontów i modernizacji linii i urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność pozwanej, posadowionych na gruntach pozostających w zarządzie powoda oraz prowadzenia uzgodnień budowy na tych gruntach przez pozwaną nowych linii i urządzeń elektroenergetycznych. Zgodnie z § 1 ust. 2 umowy strony wyraziły wolę ustanowienia przez powoda - jako właściciela nieruchomości - odpłatnej służebności przesyłu dla linii i urządzeń posadowionych na gruntach pozostających w jego zarządzie, a umowa miała określać zasady i warunki współdziałania pomiędzy stronami do czasu ustanowienia tej służebności (§ 1 ust. 3 umowy).

Strony ustaliły, że z tytułu umożliwienia pozwanej dostępu do linii i urządzeń elektroenergetycznych dla wykonywania tych czynności powodowi przysługiwać będzie wynagrodzenie jednorazowe za okres od roku 2006 do roku 2011, a za okres od 2012 roku wynagrodzenie roczne ustalone według zasad określonych w § 4 i 5 umowy (§ 3 umowy).

Wielkość powierzchni dla ustalenia wynagrodzenia rocznego określać miał wykaz stanowiący załącznik nr 1 do umowy, wykonany na podstawie inwentaryzacji istniejących pasów technicznych oraz wymaganych zgodnie z polskimi normami (§ 4 ust. 1 umowy).

Zgodnie z § 4 ust. 2 umowy, przy ustalaniu powierzchni strony przyjęły następujące zasady:

- trasa linii oraz lokalizacja urządzeń elektroenergetycznych została ustalona w oparciu o stan istniejący,
- szerokość pasa technicznego pod liniami i urządzeniami elektroenergetycznymi, powodująca ograniczenia prowadzenia gospodarki leśnej ustalona została w oparciu o stan określony w załączniku nr 1 do umowy: szerokość pasa istniejącego, w przypadku gdy szerokość pasa istniejącego (załącznik nr 1, kol. 12) jest mniejsza niż szerokość pasa wymaganego (załącznik nr 1, kol. 13). Postanowiono, że dostosowanie pasa technicznego do szerokości wymaganej powoduje konieczność podjęcia działań przez pozwaną zgodnie z ustawą o ochronie gruntów rolnych i leśnych, w terminie przed ustanowieniem służebności przesyłu,
- szerokość pasa wymaganego, w przypadku gdy szerokość pasa wymaganego (załącznik nr 1, kol. 13) jest mniejsza niż szerokość pasa istniejącego (załącznik nr 1, kol. 12);
- rodzaje gruntów występujących na trasie linii elektroenergetycznych zostały sklasyfikowane zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie ewidencji gruntów i budynków, w podziale na poszczególne gminy,
- dla elektroenergetycznych linii kablowych, przyjęto pas techniczny o szerokości 1 m na trasie linii kablowej, w których powód oświadczył, że nie będzie prowadzić nasadzeń.

Strony postanowiły, że oświadczenie Nadleśniczego sporządzone w formie wykazu o wysokości deklarowanych w poszczególnych gminach kwotach podatku od nieruchomości podatku leśnego oraz podatku rolnego odpowiednich dla kategorii gruntów stanowić będzie załącznik nr 2 do umowy (§ 4 ust. 3 umowy).

Strony uzgodniły, że roczne wynagrodzenie należne powodowi za 1m² gruntu skalkulowane zostanie na podstawie równowartości podatku od nieruchomości lub podatku leśnego i rolnego, zależnej od kategorii „gruntów” wynikających z ewidencji gruntów i budynków, zadeklarowanych przez powoda w deklaracjach złożonych właściwemu organowi podatkowemu za dany rok podatkowy dla powierzchni określonej zgodnie z §4 umowy (§ 5 ust. 1 umowy).

W przypadku gruntów zakwalifikowanych jako użytki rolne, do wyliczenia wynagrodzenia rocznego strony przyjęły, że odpowiednio na każdy 1km długości linii elektroenergetycznej przypada powierzchnia 40m². Wynagrodzenie to miało być należne powodowi począwszy od roku 2012 (§ 5 ust. 1 umowy), przy czym nie przysługiwało za tereny stanowiące grunty pod wodami oraz grunty zakwalifikowane jako nieużytki (§ 5 ust. 2 umowy). Wysokość opodatkowania gruntów miała być określona na podstawie oświadczeń Nadleśnictw, o których mowa w § 4 ust. 3 umowy, uzgodnionych z pozwaną (§ 5 ust. 3 umowy).

Stosownie do treści §5 ust. 4 umowy, strony zadeklarowały, że w granicach obowiązującego prawa podejmować będą działania zmierzające do kwalifikacji gruntów jako gruntów leśnych, opodatkowanych podatkiem leśnym.

Strony ustaliły, że w przypadku, gdy właściwy organ podatkowy wyda decyzję administracyjną, wykonalną lub natychmiast wykonalną, określającą pozwaną jako zobowiązanego z tytułu podatku od nieruchomości w zakresie gruntów objętych umową i w rezultacie tej decyzji pozwana zapłaci ten podatek, to roczne wynagrodzenie powoda skorygowane zostanie o kwotę podatku zapłaconego przez pozwaną (§ 5 ust. 5 umowy). Strony zdecydowały, że w tej sytuacji, zostaną przeprowadzone kolejno następujące czynności: pozwana pisemnie powiadomi powoda o otrzymanej decyzji administracyjnej i uregulowaniu zobowiązania podatkowego, załączając do pisma kserokopię decyzji oraz dowód uiszczenia przez pozwaną kwoty podatku wynikającej z tej decyzji, w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma, powód dokona aktualizacji załączników nr 1 i 2 do umowy, zgodnie z § 4 ust. 4 umowy, niezwłocznie po przeprowadzeniu aktualizacji wystawi fakturę korygującą do faktury VAT, wystawionej zgodnie z §6 ust. 1 umowy.

Według postanowień umowy, w przypadku, gdy właściwy organ podatkowy wyda ostateczną decyzję administracyjną, od której wniesione zostaną wszelkie przewidziane prawem zwyczajne środki odwoławcze, obciążającą powoda inną wartością niż kwota zadeklarowanego podatku dla pasów gruntów wyszczególnionych w załączniku nr 1 do umowy, roczne wynagrodzenie powoda ulegnie skorygowaniu o wartość wynikającą z tej decyzji z tym zastrzeżeniem, że zasada konieczności wykorzystania środków odwoławczych nie obowiązywała w sprawach, w których ich wniesienie

byłoby oczywiście nieuzasadnione (§5 ust. 7 umowy). Strony ustaliły, że powód będzie przedstawiać pozwanej w terminie 4 dni od daty doręczenia decyzji administracyjnej (wydanej w I bądź II instancji) opinię co do braku zasadności składania środków odwoławczych wraz ze stosownym uzasadnieniem, a w terminie kolejnych 4 dni pozwana przekaże powodowi swoje stanowisko w tej sprawie, przy czym brak stanowiska pozwanej we wskazanym terminie miał być równoznaczny ze stanowiskiem negatywnym, tj. brakiem zasadności składania odwołania od decyzji administracyjnej (§ 5 ust. 8 umowy). W przypadku niekorzystnego rozstrzygnięcia dla powoda w postępowaniu wszczętym na skutek wniesienia środka zaskarżenia, co do którego stanowisko pozwanej było pozytywne, miała ona zwrócić powodowi poniesione koszty postępowania w wysokości określonej w orzeczeniu kończącym sprawę, przy czym zasada zwrotu kosztów postępowania nie obowiązywała w przypadkach, w których odwołanie/skarga zostaną sporządzone z pominięciem argumentów/zarzutów proponowanych przez pozwaną bądź w przypadkach istotnych braków formalnych środka zaskarżenia albo innych ewidentnych błędów i zaniechań, które skutkowały odrzuceniem/oddaleniem odwołania/skargi (§ 5 ust. 10 umowy).

W myśl § 5 ust. 11 i 12 umowy, korekta rocznego wynagrodzenia, o której mowa w ust. 7, wymagała aktualizacji załączników nr 1 i 2 do umowy zgodnie z § 4 ust. 4 oraz wystawienia przez powoda faktury korygującej do faktury VAT, wystawionej zgodnie z § 6 ust. 1 umowy, przy czym czynności te winny być przeprowadzone w terminie 14 dni od daty uzyskania przez powoda decyzji administracyjnej, o której mowa w ust. 7 - gdy powód nie skorzysta ze środków odwoławczych lub w terminie 14 dni od daty niekorzystnego rozstrzygnięcia dla powoda w postępowaniu wszczętym na skutek wniesienia środka zaskarżenia.

Strony uzgodniły, że na okoliczność obciążenia z tytułu wynagrodzenia, o którym mowa w § 5 ust. 1, powód wystawiać będzie kwartalne faktury VAT w terminie 7 dni od daty uzgodnienia z pozwaną załączników nr 1 i 2 do umowy, nie później jednak niż do dnia kończącego drugi miesiąc danego kwartału, z terminem płatności przypadającym na ostatni dzień tego kwartału, a do kwoty wynagrodzenia zostanie doliczony podatek VAT.

Umowa została zawarta na czas określony niezbędny do ustanowienia służebności przesyłu dla wszystkich objętych nią gruntów. Strony postanowiły, że w przypadku ustanowienia ostatniej służebności przesyłu, umowa wykonawcza ulegnie rozwiązaniu (§12 ust. 3 umowy).

Załącznik do umowy stanowiło oświadczenie Nadleśnictwa o wysokości deklarowanych stawek podatkowych za rok 2012, dla gruntów pod liniami i urządzeniami elektroenergetycznymi, a także zestawienie zapłaconych podatków za okres od 1 stycznia 2006 roku do 31 grudnia 2011 roku, protokół uzgodnień powierzchni gruntów dla wyliczenia wynagrodzenia jednorazowego.

Bezsporne, nadto dowód:

- umowa (...) z załącznikami pełnomocnictwem, oświadczeniem o wysokości deklarowanych podatków oraz zestawieniem zapłaconych podatków za okres od 1.01.2006 r. do 21.12.2011 r., k.49-58.

W dniu 7 listopada 2012 roku powód Skarb Państwa - Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo G. zawarł z pozwaną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (O.) umowę wykonawczą nr (...) -2/ DZ/ZM, ZG- (...) -17/12 dotyczącą Rejonu W. Napięć w Oddziale (...) S., Rejon W. Napięć w S., której przedmiotem było ustalenie szczegółowych zasad i warunków współdziałania w zakresie prowadzenia przez pozwaną eksploatacji, konserwacji, remontów i modernizacji linii i urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność pozwanej, posadowionych na gruntach pozostających w zarządzie powoda oraz prowadzenia uzgodnień budowy na tych gruntach przez pozwaną nowych linii i urządzeń elektroenergetycznych.

Zapisy umowy były identyczne jak w przypadku opisanej wyżej umowy dotyczącej Rejonu (...) M. Oddział (...) S..

Załącznik do umowy stanowiło oświadczenie Nadleśnictwa o wysokości deklarowanych stawek podatkowych za rok 2012 dla gruntów pod liniami i urządzeniami elektroenergetycznymi (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział (...) S., Rejon W. Napięć w S. (G., G., K., K., Ś., T.), a także zestawienie zapłaconych podatków za okres od 1

stycznia 2006 roku do 31 grudnia 2011 roku, protokół uzgodnień powierzchni gruntów dla wyliczenia wynagrodzenia jednorazowego.

Bezsporne, nadto dowód:

- umowa (...) wraz z protokołem uzgodnień, pełnomocnictwem, oświadczeniem o wysokości deklarowanych podatków oraz zestawieniem zapłaconych podatków za okres od 1.01.2006 r. do 21.12.2011 r., k.40-48.

W dniu 15 listopada 2012 roku powód Skarb Państwa - Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe Nadleśnictwo G. zawarł z pozwaną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (O.) umowę wykonawczą nr (...) -2/DZ/ZM, ZG- (...) -19/12 dotyczącą Rejonu (...) G. w Oddziale (...) S., której przedmiotem było ustalenie szczegółowych zasad i warunków współdziałania w zakresie prowadzenia przez pozwaną eksploatacji, konserwacji, remontów i modernizacji linii i urządzeń elektroenergetycznych stanowiących własność pozwanej, posadowionych na gruntach pozostających w zarządzie powoda oraz prowadzenia uzgodnień budowy na tych gruntach przez pozwaną nowych linii i urządzeń elektroenergetycznych.

Zapisy umowy były identyczne jak w przypadku opisanej wyżej umowy dotyczącej Rejonu (...) M. Oddział (...) S..

Załącznik do umowy stanowiło oświadczenie Nadleśnictwa o wysokości deklarowanych stawek podatkowych za rok 2012 dla gruntów pod liniami i urządzeniami elektroenergetycznymi (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Rejonu (...) G. w Oddziale (...) S. (B., G. – obszar miejski, G. – obszar wiejski, K., R., T.- obszar wiejski), a także zestawienie zapłaconych podatków za okres od 1 stycznia 2006 roku do 31 grudnia 2011 roku, protokół uzgodnień powierzchni gruntów dla wyliczenia wynagrodzenia jednorazowego.

Bezsporne, nadto dowód:

- umowa (...) wraz z protokołem uzgodnień, pełnomocnictwem, oświadczeniem o wysokości deklarowanych podatków oraz zestawieniem zapłaconych podatków za okres od 1.01.2006 r. do 21.12.2011 r., k.59-72.

Dnia 21 listopada 2014 r. powód w formie aktu notarialnego rep. A nr (...) ustanowił na rzecz pozwanej odpłatną służebność przesyłu na czas nieoznaczony na działkach gruntu opisanych w treści tego aktu notarialnego dotyczących nieruchomości położonych w:

- gminie R. : P., P., P.,
- gminie T.: P., L., G., M.,
- gminie B.: S., P., T., P.,
- gminie G.: R., L., P., S., D., G., G., S., S.-S., B., L., B., B., R., B., K., G., Ś.,
- gminie K.: D., N., G., S., L.,
- gminie Ś.: C., D., G., M., Ś., K., B., K., J., M.,
- gminie G.: M., G. numer 3, G.,
- gminie K.: G., R., B.,
- gminie D.: Ł.,

Na tych nieruchomościach posadowione zostały linie elektroenergetyczne eksploatowane przez Rejon (...) w G. polegającą na znoszeniu istnienia linii i urządzeń elektroenergetycznych oraz na prawie korzystania z działek w zakresie wskazanym w akcie oznaczonym na załącznikach do aktu kolorem czerwonym w zakresie niezbędnym do dokonywania prac eksploatacyjnych, konserwacji, remontów, modernizacji, usuwania awarii oraz przebudowy i

rozbudowy linii i urządzeń elektroenergetycznych posadowionych na tym gruncie, na prawie wycinki drzew bądź krzewów lub ich podkrzesywaniu w zakresie niezbędnym dla utrzymania linii i urządzeń elektroenergetycznych w należyтым stanie celem uniknięcia zagrożenia dla funkcjonowania tych linii i urządzeń wraz z prawem wejścia i wjazdu na teren odpowiednim sprzętem przez pracowników (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., jej następców prawnych oraz przez wszystkie podmioty i osoby, którymi uprawniona Spółka posługuje się w związku z prowadzoną działalnością.

Służebność przesyłu opisana w § 5 tego aktu ustanowiona została za wynagrodzeniem w wysokości odpowiadającej wartości podatków i opłat poniesionych przez Nadleśnictwo G. od części działek wyszczególnionych w akcie, a pozwana zobowiązała się płacić wynagrodzenie z tytułu powyższej służebności w kwotach, terminach wynikających z faktur oraz na rachunek bankowy wskazanych w fakturach VAT wystawianych przez Nadleśnictwo G.. Nadleśniczy Nadleśnictwa G. oświadczył, że wynagrodzenie z tytułu służebności przesyłu pod linie napowietrzne za rok 2014 wynosi 68.504,87 zł.

W § 7 aktu strony postanowiły, że wynagrodzenie, o którym mowa w § 6 płatne będzie corocznie z dołu w okresach kwartalnych, na podstawie faktur VAT wystawionych przez Nadleśnictwo G., wynagrodzenie kwartalne stanowić będzie 1/4 części wynagrodzenia rocznego, faktury VAT płatne będą na wskazany w fakturach rachunek bankowy najpóźniej w ostatnim dniu kwartału, Nadleśnictwo G. wystawi fakturę VAT i doręczy ją spółce (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. - Oddział (...) S. najpóźniej do końca drugiego miesiąca danego kwartału, do ustalonego wynagrodzenia zostanie doliczony podatek od towarów i usług w wysokości obowiązującej w dniu wystawienia faktury VAT.

Wysokość rocznego wynagrodzenia z tytułu służebności przesyłu miała być ustalana na podstawie oświadczenia Nadleśnictwa G. o wysokości zadeklarowanych w danym roku podatkowym podatkach i opłatach od części nieruchomości, do której ograniczone jest wykonywanie ustanowionej służebności przesyłu, które w formie wykazu w podziale na gminy, rodzaj podatku, obowiązujące stawki podatkowe oraz wartość podatku będzie przesyłane przez Nadleśnictwo G. do spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. - Oddział (...) S. w terminie do 15 lutego każdego roku kalendarzowego.

Zapisano, że spółce (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. - Oddział (...) S. przysługuje prawo do bieżącej weryfikacji zgodności oświadczenia ze stanem faktycznym, a w przypadku likwidacji istniejących linii i urządzeń elektroenergetycznych, objętych służebnością przesyłu, Nadleśnictwu G. przysługuje, do dnia wykreślenia służebności z księgi wieczystej, wynagrodzenie proporcjonalne do okresu istnienia służebności przesyłu, określonego w miesiącach i dniach, przy czym strony zobowiązują się w tym przypadku do współdziałania w celu niezwłocznego wykreślenia służebności z księgi wieczystej.

Strony postanowiły, że w przypadku, gdy właściwy organ podatkowy wyda decyzję administracyjną, wykonalną lub natychmiast wykonalną, określającą pozwaną jako zobowiązanego z tytułu podatku od nieruchomości w zakresie gruntów, na których ustanowiona została służebność przesyłu i w rezultacie tej decyzji pozwana zapłaci ten podatek, roczne wynagrodzenie powoda zostanie skorygowane o kwotę podatku zapłaconego przez pozwaną. Określono, że w tej sytuacji przeprowadzone zostaną kolejno następujące czynności: pozwana pisemnie powiadomi powoda o otrzymanej decyzji administracyjnej i uregulowaniu zobowiązania podatkowego, załączając do pisma kserokopię decyzji oraz dowód uiszczenia przez nią kwoty podatku wynikającej z tej decyzji, w terminie 14 dni od daty otrzymania tego pisma, powód dokona aktualizacji oświadczenia, a następnie wystawi fakturę korygującą do faktury VAT wystawionej zgodnie z § 7 lit. a), b) (§ 8 pkt 1 umowy).

Strony uzgodniły, że w przypadku, gdy właściwy organ podatkowy wyda ostateczną decyzję administracyjną, od której wniesione zostaną wszelkie przewidziane prawem zwyczajne środki odwoławcze, zmieniającą wysokość zapłaconego podatku w danym roku podatkowym od gruntów, na których ustanowiona została służebność przesyłu, pozwana zobowiązuje się do wyrównania powodowi kwoty zapłaconego podatku za okres ustalony decyzją, a roczne wynagrodzenie powoda ulegnie skorygowaniu o wartość wynikającą z decyzji z terminie 30 dni od dnia powiadomienia przez niego na piśmie o tym fakcie pozwanej. Do powiadomienia miała być załączona kopia ostatecznej decyzji

administracyjnej potwierdzona przez powoda za zgodność z oryginałem. W takim przypadku powód miał przedstawiać pozwanej w terminie 4 dni od daty doręczenia decyzji administracyjnej (wydanej w I bądź II instancji) opinię co do braku zasadności składania środków odwoławczych wraz ze stosownym uzasadnieniem, przy czym zasada konieczności wykorzystania środków odwoławczych nie obowiązywała w sprawach, w których ich wniesienie byłoby oczywiście nieuzasadnione. W myśl postanowień umowy, w terminie kolejnych 4 dni pozwana miała przekazać powodowi swoje stanowisko w tej sprawie, a brak jej stanowiska we wskazanym terminie był równoznaczny ze stanowiskiem negatywnym, tj. brakiem zasadności składania odwołania od decyzji administracyjnej (§8 pkt 4).

Korekta rocznego wynagrodzenia, o której mowa w § 8 pkt 2) i 3), wymagała aktualizacji oświadczenia, o którym mowa w § 7 lit. f) oraz wystawienia przez powoda faktury korygującej do faktury wystawionej. Czynności te miały być przeprowadzone w terminie 14 dni od daty uzyskania przez powoda decyzji administracyjnej, o której w § 8 pkt 2), gdy powód nie skorzysta ze środków odwoławczych lub w terminie 14 dni od daty niekorzystnego rozstrzygnięcia dla powoda w postępowaniu wszczętym na skutek wniesienia środka zaskarżenia.

Bezsporne, nadto dowód:

- akt notarialny 5764/2014 k.73-106 wraz z załącznikami k.107-210.

Dnia 2 września 2015 r. powodowe Nadleśnictwo, w formie aktu notarialnego rep. A nr (...) ustanowiło na rzecz pozwanej kolejną odpłatną służebność przesyłu na czas nieoznaczony na nieruchomościach opisanych w treści tego aktu, dotyczących działek położonych w gminie R.: P., P. oraz gminie Ś.: Ś..

Zakres służebności, sposób liczenia wynagrodzenia, terminy płatności i inne kluczowe zapisy dotyczące służebności były tożsame z zapisami opisanego wyżej aktu notarialnego rep. A nr (...).

Bezsporne, nadto dowód:

- akt notarialny 5766/2015 k.211-216 verte z załącznikami k.217-221.

Dnia 5 września 2016 r. powodowe Nadleśnictwo, w formie aktu notarialnego rep. A nr (...) ustanowiło na rzecz pozwanej odpłatną służebność przesyłu na czas nieoznaczony działek opisanych w treści tego aktu notarialnego dotyczących nieruchomości położonych w gminie T.: K. i P.. Zakres służebności, sposób liczenia wynagrodzenia, terminy płatności i inne kluczowe zapisy dotyczące służebności były tożsame z zapisami opisanego wyżej aktu notarialnego rep. A nr (...).

Bezsporne, nadto dowód:

- akt notarialny 6208/2016 k.222-226.

Powierzchnie pod tymi liniami objętymi aktami 5764/2014, 5766/2015, 6208/2016 zostały włączone do załącznika nr 1 do umowy ustanowienia służebności z dnia 21 listopada 2014 r. i były uwzględniane do oświadczeń Nadleśnictwa o wysokości deklarowanych podatków za poszczególne lata.

W wykonaniu powyższych umów Nadleśnictwo co roku składało deklaracje za podatek od nieruchomości zgodnie z zapisami umów, deklarując stawki podatków zgodnie z rodzajem użytków gruntowych, tj. podatek leśny od gruntów leśnych, a podatek od nieruchomości na gruntach innych. Stawki podatku deklarowane przez Nadleśnictwo od gruntów znajdujących się pod liniami energetycznymi, a niestanowiącymi lasów, określane były na podstawie art 5 ust. 1 pkt 1 lit. c) ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Nadleśnictwo (w porozumieniu z O.) określało stawkę podatku pod tymi granicami jak za „grunty pozostałe”, a więc niezwiązane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wyjątek stanowiła gmina G., gdzie strony od początku uzgodniły, że powód za grunty pod liniami, które nie należą do gruntów leśnych, będzie płacił podatek od nieruchomości wg stawki jak za grunty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Powód płacił podatek: na terenie Gminy T. (obszar wiejski) – wg stawki 0,85 zł od 1 m² powierzchni, na terenie Gminy D. (obszar wiejski) - wg stawki 0,75 zł od 1 m² powierzchni, na terenie Gminy G. - wg stawki 0,60 zł od 1 m² powierzchni, na terenie Gminy Ś. - wg stawki 0,84 zł od 1 m² powierzchni, na terenie Gminy R. - wg stawki 0,91 zł od 1 m² powierzchni, na Gminy K. - wg stawki 0,78 zł od 1 m² powierzchni, na terenie Gminy B. - wg stawki 0,91 zł od 1 m² powierzchni, na terenie Gminy K. (obszar wiejski) - wg stawki 0,77 zł od 1 m², na terenie Gminy G. (obszar wiejski) - wg stawki 0,84 zł od 1 m² powierzchni.

W dniu 24 października 2018 roku powód oświadczył pisemnie, że zgodnie z zawartą z pozwaną w dniu 21.11.2014 roku umową ustanowienia służebności (w wykonaniu umowy ramowej z dnia 16.08.2012 i umowy wykonawczej z dnia 15.11.2012 oraz 7.11.2012) na terenie gminy G. w latach 2015 do 2017 deklarowano i opłacano podatek od nieruchomości za grunty pod liniami energetycznymi wg. najwyższej stawki tj. jak dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, a E. O. bez zastrzeżeń uiszczala na rzecz Nadleśnictwa wynagrodzenie z tytułu umowy służebności przesyłu w wysokości poniesionego (wyższego podatku).

Powód w roku 2018 roku zadeklarował stawki podatkowe dla Rejonu W. Napięć S. w kwocie 47624,12 zł, dla Rejonu (...) G. w kwocie 113808,18 zł, dla Rejonu (...) G. w kwocie 73405,24 zł.

Bezsporne, a nadto dowód:

- oświadczenie k.229,
- oświadczenie dla rejonu dystrybucji M. k.230, 235, 236,
- oświadczenie dla rejonu W. Napięć S. k.231, 234, 237,
- oświadczenie dla rejonu dystrybucji G. k.232, 233, 238,
- uchwała rady miejskiej w T. z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości i zmiany innych uchwał k.239-239 verte,
- uchwała rady miejskiej w D. z dnia 28 września 2016 r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości k.240,
- uchwała rady miejskiej w G. z dnia 28 listopada 2016 r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości k.241,
- uchwała rady miejskiej w Ś. z dnia 4 listopada 2016 r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości k.242,
- uchwała rady miejskiej w R. z dnia 26 października 2017 r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości k.243,
- uchwała rady miejskiej w K. z dnia 29 listopada 2016 r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości k.244,
- uchwała rady miejskiej w B. z dnia 30 listopada 2017 r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości k.245,
- uchwała rady miejskiej w K. z dnia 24 listopada 2017 r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości k.246,

- uchwała rady miejskiej w G. z dnia 29 listopada 2016 r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości k.247,
- deklaracja na podatek od nieruchomości do Burmistrza Gminy T. k.248-251,
- deklaracja na podatek od nieruchomości do Burmistrza Gminy D. k.252-255,
- deklaracja na podatek od nieruchomości do Burmistrza Gminy G. 256-259,
- deklaracja na podatek od nieruchomości do Wójta Gminy Ś. k.260-264,
- deklaracja na podatek od nieruchomości do Wójta Gminy R. k.265-270,
- deklaracja na podatek od nieruchomości do Wójta Gminy K. k.271-276,
- deklaracja na podatek od nieruchomości do Wójta Gminy B. k.277-281,
- deklaracja na podatek od nieruchomości do Burmistrza Gminy K. k.282-285,
- deklaracja na podatek od nieruchomości do Burmistrza Gminy G. k.286-289,
- potwierdzenia zapłaty podatku od nieruchomości w ratach za II kwartał (IV- VI 2018 r.) k.290-292,
- oświadczenie o wysokości stawek podatkowych za roku 2018, k.293 wraz z trzema oświadczeniami k.294-296.

W dniu 31 maja 2018 powód wystawił pozwanej trzy faktury: nr (...) na kwotę 14644,42 zł z terminem płatności 30 dni, nr (...) na kwotę 34996,01 zł z terminem płatności 30 dni i (...) na kwotę 22572,11 zł z terminem płatności 30 dni tytułem wynagrodzenia za korzystanie z gruntów pod liniami na terenie (...) T., D., G., Ś., R., K., B. oraz K. za drugi kwartał 2018 r. Faktury zostały wystawione na podstawie ww. oświadczeń, odrębnie dla każdego Rejonu (...).

Pozwany w terminie uiszczył na rzecz powoda część wynagrodzenia wpłacając tytułem faktury (...) kwotę 3552,07 zł, faktury (...) kwotę 12552,13 zł, faktury (...) kwotę 134,62 zł.

Bezsporne, a nadto dowód:

- faktury k.297-299.

Wezwaniami do zapłaty z dnia 17 września 2018 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 44887,76 zł tytułem należności z faktur (...), kwoty (...),80 tytułem należności z faktur (...), kwoty (...),88 tytułem należności z faktur (...).

Wezwaniami do zapłaty z dnia 23 października 2018 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 67341,64 zł tytułem należności z faktur Vat (...), kwoty 33283,23 zł tytułem należności z faktur (...) i kwoty 67326,29 zł tytułem należności z faktur (...).

Wezwaniami do zapłaty z dnia 18 grudnia 2018 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 67326,29 zł tytułem należności z faktur Vat (...) kwoty 33283,23 zł tytułem należności z faktur nr (...) oraz kwoty 67341,64 zł tytułem należności z faktur (...).

Dowód:

- wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniami odbioru k.300 -304,
- wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniami odbioru k.305-310,
- wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniami odbioru k.311-316.

W pismach skierowanych do powoda pozwana wskazała, że nie akceptuje ww. kwot i żądała skorygowania faktur do równowartości podatku leśnego.

Dowód:

- pisma pozwanej do powoda w odpowiedzi na wezwania do zapłaty k.317-332.

Na terenie nadzorowanym przez Regionalną Dyрекcję Lasów Państwowych w S. (gmina R.) zostało wszczęte postępowanie karno-skarbowe.

Dowód:

- pismo Nadleśnictwa R. z dnia 21.03.2019 r. wraz z załącznikami k.333-353.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo było uzasadnione w całości.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził od pozwanej należności obejmującej wynagrodzenia z tytułu ustanowienia służebności przesyłu i wywodził swoje roszczenie z trzech umów zawartych z pozwaną w formie aktów notarialnych ustanawiających służebności przesyłu, mającej swoje źródło w art. 305¹ k.c., jak i art. 39a ustawy z dnia 28 września 1991 roku o lasach (Dz.U. z 2011 r. Nr 12, poz. 59). W świetle ust. 1 tego przepisu nadleśniczy może za zgodą dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych obciążyć, za wynagrodzeniem, nieruchomości pozostające w zarządzie Lasów Państwowych służebnością przesyłu, z uwzględnieniem zasad gospodarki leśnej.

W sprawie niesporne było zawarcie przez strony trzech rodzajów umów – ramowej, wykonawczych i służebności – oraz ich treść, a także uiszczenie przez powoda deklarowanych podatków od nieruchomości w 2018 r., za wszystkie nieruchomości pod liniami objętymi umowami, jak i częściowe uregulowanie przez pozwanego żadanego wynagrodzenia.

Spór dotyczył obowiązywania umów, poprawności naliczenia wynagrodzenia za służebność przesyłu w 2018r. w zakresie rodzaju zadeklarowanego podatku oraz procedury związanej z jego ustalaniem.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii obowiązywania umów, a przez to i wykładni każdej z umów o ustanowienie służebności, należało wskazać, że zgodnie z § 12 ust. 2 umowy ramowej została ona zawarta na czas określony niezbędny do ustanowienia służebności przesyłu dla wszystkich gruntów objętych „Umowami wykonawczymi”. Podobnie w § 12 ust. 3 umów wykonawczych przewidziano wygaśnięcie każdej z nich w przypadku ustanowienia służebności przesyłu. Jak wynikało z przeprowadzonego postępowania dowodowego - co zresztą nie było kwestionowane przez pozwanego - doszło do zawarcia wszystkich umów o ustanowienie służebności. Tym samym niewątpliwie zarówno umowa ramowa, jak i wykonawcze przestały obowiązywać. Co więcej jest logiczne, że umowy późniejsze, szczegółowo ustalające relację między stronami zastępują wcześniej obowiązujące. Utrzymywanie stanu, w którym miałyby obowiązywać trzy rodzaje umów dotyczące tej samej kwestii, ale różniące się nieznacznie nie znajduje żadnego uzasadnienia. Co więcej jak wynikało z niekwestionowanego materiału dowodowego, od czasu zawarcia umów o ustanowienie służebności do 2018r., powód ustalając wynagrodzenie, a pozwana uiszczając jej, kierowali się właśnie umowami ustanawiającymi służebności.

Kwestie wynagrodzenia określa treść art. 39a ust. 2 ustawy o lasach. Zgodnie z nim wynagrodzenie za ustanowienie służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej ustala się w wysokości odpowiadającej wartości podatków i opłat ponoszonych przez Lasy Państwowe od części nieruchomości, z której korzystanie jest ograniczone w związku z obciążeniem tą służebnością.

Tożsame zapisy znalazły się w umowach łączących strony gdzie postanowiono, że wynagrodzenie odpowiadać miało wysokości podatków i opłat poniesionych przez powoda od części wskazanych tam nieruchomości, z których

korzystanie jest ograniczone w związku z obciążeniem nieruchomości służebnością przesyłu. Podobnie postanowiono, że wysokość rocznego wynagrodzenia z tytułu służebności przesyłu ustalana będzie na podstawie oświadczenia powoda o wysokości zadeklarowanych w danym roku podatkowych podatkach i opłatach od części nieruchomości, na których ustanowiona będzie służebność przesyłu.

Mając na uwadze powyższe zapisy i dokonując wykładni oświadczeń woli stron stosownie do art. 65 § 1 i 2 k.c. przyjęto, że zgodnym zamiarem stron, było takie ukształtowanie należnego powodowi od pozwanej wynagrodzenia, za ustanowienie służebności przesyłu, które zapewni pokrycie ponoszonych przez powodowe Nadleśnictwo kosztów podatkowych zaistniałych z uwagi na posadowienie na jego gruncie linii elektroenergetycznej. Umówione wynagrodzenie w istocie odpowiadać miało faktycznie ponoszonym przez powoda kosztom podatków od zajętej pod linie energetyczne części nieruchomości.

Nie można zatem pominąć tego, że istotą postanowień umownych było zagwarantowanie powodowi zwrotu rzeczywiście ponoszonych opłat publicznoprawnych w związku z ustanowieniem na pozostających w jego zarządzie gruntach służebności na potrzeby napowietrznych linii energetycznych wchodzących w skład przedsiębiorstwa pozwanej.

Co więcej należy podkreślić, że każde inne postanowienie umowy i interpretacja w tym zakresie, powodowałyby jej nieważność w tym względzie, jako sprzeczne z ustawą, tj. art. 39a ust. 2 ustawy o lasach. Skoro bowiem jest to przepis bezwzględnie obowiązujący, z którego literalnie wynika, że wynagrodzenia ma być w wysokości odpowiadającej wartości podatków i opłat ponoszonych przez powoda, to nie sposób uznać, że strony mogły postanowić odmiennie.

Również z aksjologicznego punktu widzenia brak jest uzasadnienia dla sytuacji, w której powód, który obciąża swoją nieruchomość na rzecz innego podmiotu, miałby ponosić koszty wyższego podatku od nieruchomości – jako związanego z zastosowaniem stawki dla gruntów, na których prowadzona jest działalność gospodarcza - skoro nie on jest podmiotem wykonującym tego rodzaju działalność. Podmiotem takim jest pozwana, której status przedsiębiorcy energetycznego doprowadził do przyjęcia takiej wysokości stawki, a w konsekwencji obciążenia powoda wyższą kwotą podatku. Kwestia ta była przedmiotem wielu wypowiedzi w judykaturze, a podsumowanie dotychczasowego orzecznictwa administracyjnego stanowi uchwała NSA (7) z dnia 9 grudnia 2019 r. w sprawie II FPS 3/19 (publ. na orzeczenia.nsa.gov.pl). Zgodnie z nią przedsiębiorca przesyłowy, który zawarł z (...) Lasy Państwowe umowę o ustanowienie służebności przesyłu na gruntach Skarbu Państwa, nie jest podatnikiem podatku od nieruchomości od tych gruntów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2018 roku. Co istotne, NSA w uchwale tej zwrócił m.in. uwagę na przepis art. 39a ust. 2 ustawy o lasach, podkreślając, że to unormowanie ma na celu zapewnienie stosownej rekompensaty finansowej jednostce organizacyjnej Lasów Państwowych, jako podatnikom podatku od nieruchomości w wysokości niezależnej od treści obowiązującej umowy, na co wskazuje zwrot legislacyjny „ustala się w wysokości”. Ma ono zatem gwarantować podatnikowi środki na zapłatę danin i nie stwarza możliwości do niedozwolonego modyfikowania treści obowiązku podatkowego i podmiotu obciążonego obowiązkiem zapłaty podatku od nieruchomości.

W świetle powyższego chybiona była argumentacja pozwanej, związana z nowelizacją przepisów z dniem 1 stycznia 2019 roku, gdyż nie odnosi się do stanu faktycznego, ani prawnego sprawy.

Dla rozstrzygnięcia więc kwestii wysokości podatku zapłaconego przez powoda w 2018r. zastosowanie znalazły przepisy ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, sprzed tej nowelizacji. W tym zakresie w pełni podzielono stanowisko wyrażone przez Naczelny Sąd Administracyjny w licznych orzeczeniach, a m.in. w uchwale z dnia 9.12.2019 r., (...) 3/19,, gdzie jednoznacznie przesądzono że grunty leśne usytuowane pod napowietrzными liniami energetycznymi, są gruntami zajętymi na prowadzenie działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości nie podlegają użytki rolne lub lasy, z wyjątkiem zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej. Jednocześnie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o podatku leśnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1821) w brzmieniu sprzed nowelizacji stanowił, że opodatkowaniu podatkiem leśnym podlegają określone w ustawie lasy, z wyjątkiem lasów

zajętych na wykonywanie innej działalności gospodarczej niż działalność leśna. Na tle tych przepisów wątpliwości budził zwrot „zajęcia na prowadzenie działalności gospodarczej”. Zdaniem jednak sądu nie sposób nie zgodzić się z wykładnią NSA, zgodnie z którą wyjątek od opodatkowania podatkiem od nieruchomości zawarty w art. 1 ust. 1 ustawy o podatku leśnym należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w posiadaniu przedsiębiorcy jest las, to wówczas co do zasady podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości chyba, że nie jest zajęty na prowadzenie działalności gospodarczej, co ma miejsce wtedy, gdy pomimo posiadania lasu przez przedsiębiorcę jest on wykorzystywany zgodnie z przeznaczeniem klasyfikacyjnym, a więc na działalność leśną. Zajęcie gruntu na prowadzenie działalności gospodarczej powinno mieć przy tym charakter faktyczny, a sposób faktycznego wykorzystywania nieruchomości sklasyfikowanych jako użytki leśne decyduje o tym czy będą one objęte podatkiem leśnym, czy też podatkiem od nieruchomości. Grunty będące pasami technicznymi pod liniami elektroenergetycznymi podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości gdyż decydujące znaczenie ma sposób faktycznego wykorzystywania nieruchomości, a faktycznym wykorzystywaniem tych nieruchomości nie jest prowadzenie działalności leśnej, lecz prowadzenie działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę elektroenergetycznego polegającej na przesyłaniu energii po tych liniach.

Nadto należało zauważyć, że normą ogólną jest opodatkowanie nieruchomości (wszystkich) właśnie takim podatkiem – od nieruchomości. Tym samym wyjątkiem jest wyłączenie niektórych nieruchomości spod takiego opodatkowania, a dotyczy to m.in. gruntów leśnych. Ustawodawca wprost więc przewidział w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych, że co do zasady nieruchomości zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości w ustalonej przez właściwą jednostkę samorządu terytorialnego wysokości. Wyjątkiem natomiast jest opodatkowanie gruntów podatkiem leśnym, jeżeli stanowią one lasy, na których nie jest wykonywana inna działalność gospodarcza, niż działalność leśna.

O ile należy zgodzić się z twierdzeniami pozwanego, że nie jest możliwe rozszerzanie zakresu opodatkowania w drodze innej niż ustawowa, a co za tym idzie ewentualne uszczelnianie systemu podatkowego nie należy do kompetencji sądów administracyjnych, lecz ustawodawcy. Pomimo tego należy się odwołać do słusznego poglądu, który został wyrażony przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 3 października 2000 r. (w sprawie K 33/99) gdzie wskazano, że rzeczywista treść wielu przepisów prawnych formułuje się dopiero w procesie ich stosowania, a co za tym idzie niezależnie od intencji twórców ustawy, organy ją stosujące mogą wydobywać z niej treści będące nie do pogodzenia z normami, zasadami lub wartościami, których poszanowanie wymaga konstytucja (por. wyrok TK z 12 stycznia 2000 r. w sprawie P 11/98, OTK ZU Nr 1/2000, s. 47). Jednak w sytuacjach, w których określony sposób rozumienia przepisu ustawy znalazł jednoznaczny i autorytatywny wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego bądź Naczelnego Sądu Administracyjnego, to należy uznać, że przepis ten – w praktyce swego stosowania – nabrał takiej właśnie treści, jaką odnalazły w nim najwyższe instancje sądowe naszego kraju, a jeżeli tak rozumiany przepis nie da się pogodzić z normami, zasadami lub wartościami konstytucyjnymi, to Trybunał Konstytucyjny może orzec o jego niezgodności z konstytucją i tym sposobem umożliwić ustawodawcy bardziej precyzyjne i jednoznaczne uregulowanie danej kwestii.

Bez wątplenia więc w okolicznościach sprawy, ostateczne deklarowanie i wnoszenie przez powoda daniny w wysokości podatku od nieruchomości, za sporne grunty leśne z uwagi na prowadzenie na nich przez pozwaną działalności gospodarczej, było właściwym postępowaniem. Nie sposób również pomijać, że za działanie sprzeczne z prawem grozi nawet odpowiedzialność karno-skarbową na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. (czy też w zależności od wartości podatku narażonego na uszczuplenia z art. 56 § 2 lub 3 k.k.s.). Odpowiedzialność ta dotyczyłaby osób zajmujących się w tej jednostce sprawami gospodarczymi (art. 9 § 3 k.k.s.). Zatem pomimo, iż orzeczenia sądów nie stanowią źródeł prawa w Rzeczypospolitej Polskiej, to nie można pomijać faktu, że wywierają one wpływ na orzeczenia innych sądów.

Zdaniem sądu nie sposób również przyjąć, że powód uchybił postanowieniom umów, czy też działał nielojalnie względem pozwanej zmieniając przyjętą i wcześniej realizowaną praktykę deklarowania podatku w niższej wysokości, w stosunku do niektórych z nieruchomości będących przedmiotem sporu. Powód bowiem dokonując analizy obowiązujących wówczas przepisów podatkowych, jak i orzecznictwa sądów, mógł dojść do zasadnego przekonania o konieczności złożenia deklaracji podatkowej uwzględniającej wyższy podatek. Żaden przepis umowy nie zobowiązywał go do składania deklaracji na podatek niższy, czy nawet konsultowania, opiniowania czy wręcz współdecydowania o tym przez pozwaną. Z treści umów ustanawiających służebności wynikało jednoznacznie, że pozwana miała jedynie

prawo „bieżącej weryfikacji” zgodności oświadczenia ze stanem faktycznym. Tym samym nawet gdyby pozwana podjęła się takiej weryfikacji to musiałaby dojść do przekonania, że powód złożył prawidłową (na tamten czas) deklarację, jak i uiścił w rzeczywistości wymagany podatek. Raz jeszcze należy więc podkreślić, że skoro pozwany – czemu zdaje się nie zaprzeczać - wykonywał na gruncie działalność gospodarczą, to za ten grunt, kwalifikowany jako leśny, należny był podatek od nieruchomości. Nadto strony nie ustaliły jakichkolwiek konsekwencji prawnych niedokonania czy też dokonania takiej weryfikacji. Bez względu na to, czy w ramach weryfikacji pozwana mogła kwestionować rodzaj zadeklarowanego podatku, czy też nie, nawet odmienna ocena pozwanej co do rodzaju podatku nie miała charakteru wiążącego powoda.

To, że pozwany nie miał żadnego realnego wpływu na treść złożonej przez powoda deklaracji wynika także z przyjętych w umowach terminów do przedstawienia pozwanemu oświadczenia o wysokości zadeklarowanych w danym roku podatków i opłat. Przyjęty termin do 15 lutego danego roku, następował bowiem po terminie właściwym do złożenia przez powoda deklaracji organom, albowiem zgodnie z art. 6 pkt 5 ustawy z dnia 30 października 2002 roku (DZ.U nr 200, poz. 1682, z późniejszymi zmianami), o podatku leśnym. Osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki, nieposiadające osobowości prawnej, jednostki organizacyjne Lasów Państwowych, a także jednostki organizacyjne Krajowego Ośrodka (...) są obowiązane składać w terminie do dnia 15 stycznia, organowi podatkowemu, właściwemu ze względu na miejsce położenia lasów, deklaracje na podatek leśny na dany rok podatkowy. Zaangażowanie pozwanego w ustalenie wysokości stawki podatkowej, zgodnie z ustaleniami stron mogło w istocie nastąpić na późniejszym etapie, dopiero po wydaniu przez ten właściwy organ stosownej decyzji podatkowej i to mając na uwadze treść umów, tylko wówczas gdyby decyzja została wydana i w swej treści odbiegała in plus czy in minus od złożonego oświadczenia. Tylko w takim przypadku, w odniesieniu do wysokości wynagrodzenia strony określiły dalsze reguły postępowania wymieniając obciążające je obowiązki. W uzupełnieniu dodać tylko należy, że wyłączono również konieczność wykorzystania ze środków odwoławczych, w sprawach, w których ich wniesienie byłoby oczywiście nieuzasadnione, co z uwagi na linię orzeczniczą sądów administracyjnych miałyby zastosowanie w niniejszej sprawie.

W tym miejscu należy także podkreślić, że nawet nowelizacja przepisów, która weszła w życie 1 stycznia 2019r., nie może zmieniać dotychczasowej interpretacji art. 2 ust 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Wyłączenie bowiem przez ustawodawcę wprost na mocy art. 2a dodano pkt 4 lit. a-c tej ustawy gruntów wykorzystywanych w celu prowadzenia działalności gospodarczej będącej działalnością przesyłową oraz w art. 1 ustawy o podatku leśnym ust. 4 pkt 1-3, z gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie oznacza zmiany definicji „zajęcia”, czy „prowadzenia działalności gospodarczej”, czy też definicja legalna przedsiębiorstwa energetyczne jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą. Zresztą wskazuje na to sam ustawodawca w uzasadnieniu do projektu ustawy zmieniającej, wskazując, że: wartym zaznaczenia jest również fakt, że operatorzy systemu dystrybucyjnego i operator systemu przesyłowego są przedsiębiorstwami o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym, a przedmiotem wykonywanej przez nie działalności gospodarczej jest przesył i dystrybucja energii elektrycznej. Tym samym ustawodawca postanowił wprowadzić wyjątek i uznać, że mimo, to korzystanie z tych gruntów przez przedsiębiorcę (który nie jest ich właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub posiadaczem) nie jest traktowane jako zajęcie ich na prowadzenie działalności gospodarczej.

Jednak trzeba wyraźnie wskazać, że przepisy te wywołują skutek dopiero na przyszłość w sferze obowiązków podatkowych, począwszy od dnia 1 stycznia 2019 r. Powyższe oznacza, że nowelizacja nie miała wpływu na obowiązek podatkowy istniejący w poprzednim okresie. Tymczasem obowiązek podatkowy objęty sporem, jaki ciążył na powodzie dotyczył 2018 r. Powód w niniejszej sprawie dochodził od pozwanej zapłaty umówionego na mocy umowy ustanowienia służebności przesyłu wynagrodzenia, w wysokości odpowiadającej kwocie rzeczywiście zapłaconego przez powoda podatku.

Powyższe stanowisko uzasadnione jest również w świetle utrwalonego i jednolitego orzecnictwa Wojewódzkich Sądów Administracyjnych, których przedmiotem były analogiczne sprawy pomiędzy Skarbem Państwa, a różnymi nadleśnictwami, które to orzecznictwo zostało ugruntowane również przez Naczelną Sąd Administracyjny, gdzie za

prawidłową przyjęto wykładnię, w świetle której grunty znajdujące się pod liniami elektroenergetycznymi powinny być opodatkowane podatkiem według stawek najwyższych, gdyż służą one prowadzeniu działalności gospodarczej.

Reasumując analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że zastosowana przez powoda w deklaracjach podatkowych zarówno stawka jak i rodzaj podatku (tj. podatek od nieruchomości w stawce odpowiadającej opodatkowaniu gruntów zajętych pod prowadzenie działalności gospodarczej) były jedynym prawidłowym sposobem postępowania przez powoda przy składaniu deklaracji podatkowej oraz uiszczaniu stosownego podatku. Wysokość podatku w określonej sytuacji faktycznej jest kategorią obiektywną. Wysokość podatku wynika z przepisów prawa podatkowego, nie zaś z uzgodnień stron. W tym kontekście bezzasadny jest zarzut, że powód "uniemożliwił pozwanemu wpływ na wysokość świadczenia". W zakresie powierzchni, czy samych wyliczeń strony powodowej, pozwana nie zgłaszała zarzutów. Wynikają one także ze składanych dokumentów.

Argumentacja zgodna z wyżej przedstawioną znajduje pełną aprobatę w orzecznictwie sądów wyższej instancji. Tytułem przykładu wskazać jedynie można ostatnie orzeczenia w tym przedmiocie tj. wyroki Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 15 maja 2020r (sygn. VIII Ga 236/20) i z dnia 3 września 2019r (sygn. VIII Ga 234/19) oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 października 2019r sygn. (akt I AGa 96/19).

Pozwany powinien więc zapłacić dochodzoną pozwem kwotę gdyż wynika ona z łączących strony umów, podobnie jak termin jej zapłaty. W związku z opóźnieniem powodowi należne są odsetki za opóźnienie na podstawie art. 481 k.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w treści art. 98 k.p.c. Powód wygrał spór w całości. Na koszty poniesione przez powoda (który jako Skarb Państwa był podmiotem zwolnionym od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i opłaty skarbowej) złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości stawki minimalnej - 5400 zł.

W pkt III sentencji wyroku Sąd, mając na względzie treść art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obciążył pozwaną jako przegrywającą sprawę opłatą od pozwu, od której zwolniony był powód.

ZARZĄDZENIE

(...)

2. (...)

(...)

3. (...)